

Fidel Castro

Människorna dör men partiet är odödligt

Tal av Fidel Castro till massmötet utanför Moncadakasernen i Santiago de Cuba den 26 juli 1973, 20-årsdagen av den misslyckade attacken på Moncada-kasernen.

Efter diktatorn Batistas militärkupp år 1952 fanns det på Kuba inga politiska organisationer som ville eller kunde leda och organisera folkets motstånd. Efter att utan resultat ha anklagat Batista inför domstol för brott mot grundlagen samlade Fidel Castro kring sig en grupp ungdomar för att genom en attack på Moncada-kasernen — en av Kubas största militärförläggningar — ge signal till uppror mot tyrannen. På grund av tillfälligheter misslyckades attacken. De flesta av deltagarna torterades och mördades brutalt av Batistas bödlar. Fidel Castro och några till lyckades ta sig upp i bergen, och folkopinionen tvingade Batista att föra dem till domstol när de tillfångatagits istället för att mörda även dem. När de tillbringat två år i fängelse tvingades Batista på samma sätt av folkopinionen att ge Moncada-hjältarna fria. De begav sig till Mexiko och förberedde en landstigning på Kuba för att inleda gerillakampen i Orientes berg. Detta genomfördes i december 1956 och på två år lyckades gerillan mobilisera hela folket och störta diktaturen den 1 januari 1959. I sitt tal på 20-årsdagen av Moncada-attacken, som betraktas som inledningen till befrielsekampen, ger Fidel Castro en historisk redogörelse för kampen och dess bakgrund, och sammanfattar de framgångar revolutionen uppnått sedan 1959.¹

Ärade gäster,
Kamrater i partiet, regeringen och massorganisationerna,
Anhöriga till Moncadas och revolutionens martyrer,
Arbetets hjältar,
Förtrupsarbetare,
Förtrupsstudenter,
Santiagobor,
Landsmän,

Med djup värme och vördnad har vårt generösa folk velat fira denna dag, 20-årsdagen av anfallet mot Moncadakasernen.

På många andra håll i världen firar revolutionens vänner denna 26 juli med tillgivenhet. Vårt djupaste tack till de talrika och framstående delegationer från vänländer och vänorganisationer som kommit hit för att delta i högtidligheterna tillsammans med vårt folk.

Den 26 juli har blivit en minnesdag i historien över vårt lands långa och hjältemodiga kamp för sin frihet. Förvisso var det inte denna stora ära vi strävade efter den gången när vi försökte inta den här militärfästningen. Ingen revolutionär kämpar med den dag för ögonen då det hans kamp mynnar ut i ska bli föremål för en minneshögtid. 'Man ska enkelt och naturligt göra sin plikt', sade José Martí. För oss var denna handling en plikt som vi uppfyllde och ingen tänkte på det ärofulla i denna kamp.

¹ Om den kubanska revolutionen, se t ex [Castros Kuba](#) av K. S. Karol. Om själva gerillakriget finns även Che Guevaras [Minnen från det revolutionära kriget på Kuba](#). – Red

Det är också plikten som gör att vi samlas här i kväll, inte för att hedra oss som fortfarande är i livet och som har haft privilegiet att se frukterna av den uppoffring som gjordes den gången, utan dem som hjältemodigt och ärofullt stupade för en sak, vars segrande fana de ej hade lyckan att se bölja över den älskade fosterjorden som de bestänkt med sitt unga och offervilliga blod.

Fanorna från Baire, Baraguá och Yara måste åter höjas. Vi måste samla oss till en slutgiltig offensiv för att fullfölja våra föregångares verk, och det var det som skedde den 26 juli. Vad som avgjorde denna offensiv var inte entusiasmen eller tapperheten hos en handfull män, utan resultatet av noggranna avvägningar av de objektiva och subjektiva faktorer som var för handen i vårt land vid den tidpunkten.

I landet härskade en klick av blodtörstiga och rovgiriga makthavare som tjänade mäktiga inhemska och utländska intressen som de inte dolde att de upprätthöll genom tvång och enbart tvång. Samtidigt fanns det inte någon laglig form eller kanal där folket kunde ge uttryck för sina strävanden eller önskemål. Därför var tiden mogen att åter gripa till vapnen.

Men när denna slutsats väl hade dragits, hur skulle man kunna genomföra en resning mot en enväldig tyrannregim som hade moderna stridsmedel och Washingtons stöd, med en splittrad arbetarrörelse vars officiella ledning låg i händerna på gangsters, som till kropp och själ sålt sig till utsugarklassen, med den demokratiska opinionens partier i upplösning och utan en samlad linje, med ett isolerat och förtryckt marxistiskt parti? McCarthy-andan härjade som värst, folket saknade vapen och militär skolning, traditionerna från väpnad kamp låg mer än femtio år tillbaka i tiden och hade nästan fallit i glömska. Man trodde på myten om att det inte gick att göra revolution mot den sittande militärapparaten. Och slutligen var ekonomin relativt blomstrande till följd av efterkrigstidens höga sockerpriser, och man kunde inte förutspå någon svår kris som den som på 30-talet av egen kraft drog med sig de förtvivalade och hungrande massorna i kampen.

Hur få folket att resa sig, hur föra folket till revolutionär strid för att göra slut på den förtärande politiska krisen, för att rädda landet ur den maktlöshet och skrämmande efterblivenhet som förrädarnas kupp den 10 mars* inneburit, och genomföra en radikal folkets revolution, som äntligen skulle förvandla skenrepubliken och det förslavade och utsugna folket till det fria, rättvisa och människovärdiga fosterland som flera generationer kubaner kämpat och dött för?

Det var alltså problemställningen i landet under månaderna som följde efter Batistas nya makttillträde.

För oss stod valet mellan att vänta med armarna i kors eller att kämpa.

Men vi som i våra hjärtan bar en revolutionär dröm och inte hade någon tanke på att ge upp inför motgångarna, vi hade inte några vapen, inte en cent, ingen militär och politisk apparat, inget anseende bland allmänheten, ingen fast förankring bland folket. Var och en av oss som sedan organiserade den rörelse som tog på sig ansvaret för anfallet mot Moncada-kasernen och inledde den väpnade kampen, hoppades under de första månaderna efter statskuppen att oppositionens krafter alla skulle enas i en gemensam aktion för att bekämpa Batista. I denna kamp var vi beredda att delta som enkla soldater, även om det bara gällde den begränsade målsättningen att återupprätta den lagliga regimen som störtats den 10 mars.

De första organisatoriska ansträngningar som vår rörelses ursprungliga kärna gjorde, var att samla och utbilda de första stridsenheterna, i syfte att delta i den gemensamma kampen tillsammans med oppositionens alla övriga krafter, utan någon tanke på att gå i spetsen för eller styra denna kamp. Som enkla meniga soldater knackade vi på dörren hos de ledande

* Detta datum 1952 tog Batista makten på Kuba genom en militärkupp.

politikerna och erbjöd vårt blygsamma samarbete, våra krafter och våra liv och uppmanade dem att ta upp kampen. Vid den tiden verkade det som om oppositionens ledande män och politiska partier hade för avsikt att gå till strid. För att ta itu med den uppgiften hade dessa de ekonomiska förutsättningarna, förbindelserna, den förankring och de resurser som vi helt saknade. Våra kadrer som febrilt ägnade sig åt det revolutionära arbetet och som senare bildade rörelsens politiska och militära ledning tog på sig uppgiften att rekrytera och organisera och utbilda deltagarna i den väpnade kampen. Först efter ett år av intensivt underjordiskt arbete blev vi helt övertygade om att de politiska partierna och de ledande männen skändligen bedrog folket. De var fullt upptagna med alla slags interna dispyter och tvister och personlig karriärism och de hade

varken den vilja eller beslutsamhet som krävdes för att ta upp kampen och de hade heller inga förutsättningar för att störta Batista. Ett gemensamt drag hos alla de där partierna och politikerna var att de var helt smittade av McCarthy-andan och alltid hade Washingtons godkännande för ögonen, och därför utestängde de kommunisterna från varje uppgörelse eller deltagande i den gemensamma kampen mot tyrannregimen.

Under tiden hade vår organisation vuxit avsevärt och hade fler män som var tränade för väpnad kamp än alla övriga organisationer i oppositionen tillsammans. Dessutom hade våra unga kämpar rekryterats i de fattigaste befolkningsskikten. Nästan alla var arbetare som kom ifrån städer och landsbygd. En del var studenter och yrkesarbetande som inte smittats av den traditionella politiska korruptionen och inte heller av den antikommunism som genomsyrade atmosfären på den tiden. Dessa offervilliga och ärliga ungdomar som älskade sitt fosterland och som drevs av samhörigheten med sin egen fattiga och utsugna klass var tillräckligt uthålliga, modiga och sunda för att senare bli föregångsmän för den första socialistiska revolutionen i Amerika.

Det var då vi tog på oss ansvaret för att sätta igång revolutionen eftersom vi var övertygade om att man inte kunde vänta sig något av dem vars uppgift det dittills varit att leda folket i kampen mot tyrannregimen.

Fanns det eller fanns det inte några objektiva förutsättningar för den revolutionära kampen? Enligt vår bedömning fanns dessa förutsättningar. På grundval av den allmänna avsky som statskuppen den 10 mars väckte och Batistas nya maktövertagande, på grundval av missnöjet i samhället som det rådande utsugarsystemet skapat, på grundval av fattigdomen och rättslösheten bland de utplundrade massorna, kunde de subjektiva förutsättningarna skapas för att få folket att resa sig.

Sedermera har historien gett oss rätt, men vad var det som gjorde att vi då klart såg på vilken väg vårt land skulle nå fram till en högre fas i sin politiska utveckling och vårt folk som var det sista som befriade sig från kolonialismens ok nu skulle bli det första som bröt imperialismens bojor och inledde Latinamerikas andra frigörelse?

Ingen enstaka grupp skulle ensam ha kunnat finna den teoretiska och praktiska lösningen på det här problemet. Den kubanska revolutionen är inte försynens verk eller något politiskt eller socialt under, helt fristående från det moderna samhällets verklighet och från de idéer som debatteras i det politiska livet. Den kubanska revolutionen är resultatet av medveten och konsekvent handling anpassad till historiens och det mänskliga samhällets lagar. Människorna gör inte och kan inte göra om historien efter sitt eget huvud. Det som hänt på Kuba skulle kunna verka så, om vi inte gav det en vetenskaplig tolkning. Men revolutionens förlopp i de olika samhällena är inte heller fristående från människans handlingar. Revolutionen stagnerar, fördröjs eller går framåt i samma mån som de revolutionära klasserna och deras ledare anpassar sig till de lagar som styr historiens gång och deras framtid. Då Marx upptäckte de vetenskapliga lagar som styr denna utveckling, förde han fram medvetenheten hos revolutionärerna som en avgörande faktor i historiens händelser.

Det nuvarande skedet i den kubanska revolutionen är en direkt förlängning av den hjältemodiga kamp mot det spanska kolonialväldet, som vårt folk inledde 1868 och outröttligt fortsatte 1895, av dess oavbrutna kamp mot de förödmjukande villkor som USA tvingade på oss, med sin interventionspolitik, Platt-tillägget till konstitutionen och sin utplundring av våra rikedomar, som förvandlade vårt land till en nordamerikansk besittning, ett begärligt byte för monopolkapitalets utsugare, ett Capua i vår tid för deras turister, en jättebordell, ett enda stort spelkasino.

Vår revolution är också en frukt av våra arbetares, bönders, studenters och intellektuellas kamp under över femtio år, där korruptionen, borgarklassens utsugning och imperialismens värde härskade, där avsikten var att utplåna vår kultur och rasera grunden för vår nationella särart. Revolutionen är en frukt av arbetarklassens revolutionära ideologi, av den internationella revolutionära rörelsen, av de ryska arbetarnas och böndernas kamp när de under Lenins ledning genom den ärorika oktoberrevolutionen 1917 störtade tsarväldet och lade grunden till den första socialistiska revolutionen; den är en frukt av imperialistväldets urholkning och de enorma förskjutningarna i styrkeförhållandena i världen.

Utan José Martí's lysande läror, utan Céspedes, Agramonte, Gómez, Maceo och alla de legendariska människorna från den kampen, med sitt kraftfulla exempel och odödliga verk; utan Marx' och Engels' utomordentliga vetenskapliga upptäckter, utan Lenins genialiska tolkning och hans historiska stordåd, skulle 26 juli varit otänkbart.

Det vi lärde oss av Marti var hans brinnande patriotism, hans lidelsefulla kärlek till människans frihet, värdighet och heder, hans avsky för förtryckare och gränslösa tro på folket. I hans revolutionära lära fanns den moraliska grundvalen och det historiska berättigandet för vår väpnade aktion. Det var därför vi hävdade att han var 26-juliaktionens andlige upphovsman.

Céspedes beundransvärda exempel bestod i att han när tiden var mogen med en handfull män inledde ett krig som varade i tio år. Agramonte, Maceo, Gómez och andra stora män i vår kamp för självständigheten gav prov på vårt folks tapperhet och kampanda, det ojämna kriget, och möjligheterna att anpassa formerna för folkets väpnade kamp till terrängens beskaffenhet och till en numerärt och vapenmässigt överlägsen fiende. Mambi-armén måste skapas på nytt. Men revolutionen kunde inte längre ha samma innehåll som 1868 och 1895. Över ett halvt århundrade hade förflutit. Till frågan om folkets och landets självbestämmanderätt kom hela den sociala problematiken. Revolutionen 1868 sattes igång av jordägarklassen och 1895 fördes den vidare till största delen av bondemassorna, men år 1953 fanns en arbetarklass. Med sin revolutionära ideologi och i nära förbund med bönderna och befolkningens mellanskikt var det denna arbetarklass som spelade den främsta rollen och helt präglade den nya revolutionen.

Vad var då marxismens bidrag till våra revolutionära erfarenheter vid den tidpunkten? Klassbegreppet om samhällets uppsplittring i utsugare och utsugna; de borgerliga produktionsförhållandena som samhällsproduktionens sista antagonistiska form; den ofrånkomliga framväxten av ett klasslöst samhälle, som en följd av produktivkrafternas utveckling inom kapitalismen och av den sociala omvälvningen. Att 'den moderna statens regering bara är en junta som administrerar hela borgarklassens gemensamma affärer'. Att 'arbetarna i modern tid bara lever under förutsättning att de finner arbete, och arbete finner de endast så länge deras arbete får kapitalet att växa'. Att 'så snart arbetaren har utsatts för fabriksägarens utsugning och har fått sin lön i pengar, blir han ett offer för andra element i borgarklassen: hyresvärden, butiksägaren, penningutlånaren m fl'. Att 'borgarklassen producerar framför allt sina egna dödgrävare, dvs arbetarklassen'.

Den innersta kärnan av ledare i vår rörelse, som mitt i all denna intensiva aktivitet försökte hinna med att studera Marx, Engels och Lenin fann i marxismen-leninismen det enda logiska

och vetenskapliga sättet att se på revolutionen och det enda redskapet för en genomträngande förståelse av vårt eget lands situation.

Vilken uppriktig människa som helst som levde i ett kapitalistiskt samhälle och såg den nöd, arbetslöshet och materiella och moraliska värnlöshet folket fick utstå, måste acceptera Marx ovedersägliga sanning: 'Ni förfasar er över att vi vill avskaffa privategendomen. Men i ert samhälle har privategendomen avskaffats för nio tiondelar av dess medlemmar. För er existerar privategendomen just därför att den inte existerar för dessa nio tiondelar. Ni förebrår oss för att vi vill avskaffa en egendomsform som bara kan existera under förutsättning att de stora massorna i detta samhälle är egendomslösa.'

Av marxismen lärde vi oss framför allt den historiska uppgift arbetarklassen har, den enda verkligt revolutionära klassen, som historien kallat att från grunden förändra det kapitalistiska samhället och massornas roll i revolutionerna,

'Staten och revolutionen' av Lenin klargjorde för oss statens roll som den härskande klassens förtryckarredskap och nödvändigheten att skapa en revolutionär makt som var i stånd att krossa utsugarnas motstånd.

Endast i ljuset av marxismen kan man förstå inte bara den nuvarande händelseutvecklingen utan också hur hela vårt lands historia utvecklats och de kubanska politiska idéerna under förra århundradet.

När broderländerna på kontinenten befriade sig från den spanska kolonialismens ok, släpade Kuba på detta ok i nästan hundra år till, och samtidigt som dessa länder energiskt kämpade för sin frihet, fick Kuba av Spaniens enväldshärskare den tvivelaktiga hederstiteln 'den alltid trogna ön Kuba'. Detta politiska förhållande förklaras med all önskvärd tydlighet av produktionsförhållandena vars grundval var slaveriet, detta hemska utsugarsystem, som fick djupa rötter i vårt lands koloniala tillvaro. Men den vita kreolska befolkningen, som härskade över rikedomar och kultur och hade oupphörliga intressekonflikter till Spanien, var inte beredd att äventyra de ekonomiska och sociala privilegier som slaveriet tillförsäkrade dem i utbyte mot självständigheten. Frukten för att sätta hela slaverisystemet på spel gjorde att de systematiskt motsatte sig tanken på att kämpa för en frigörelse. De fruktade en resning bland slavarna. De behövde Spaniens militärmakt för att hålla de utsugna nere. Och Spanien behöll sitt herravälde över Kuba, snarare med hjälp av dessa förhållanden än med vapenmakt.

Reformismen, den politiska lära som präglade de politiska idéerna på Kuba under mer än ett halvt århundrade, hade också sitt ursprung just i dessa faktorer. Den linje som förespråkade en annektering till USA och som tid efter annan blev utomordentligt stark, föddes ur frukten för att slaveriet skulle avskaffas, vilket fick de härskande klasserna på Kuba och till och med de spanska slavägarna att söka slå vakt om sina privilegier genom att förvandla Kuba till en slavstat inom Nordamerika.

Arango y Parreno, José Antonio Saco och José de la Luz y Caballero, framstående kubanska politiska tänkare, anpassade sitt politiska budskap och sitt uppträdande till sin samhällsklass, trots sitt uttalade engagemang i landets framåtskridande och sina nationalkänslor. Deras samhällsklass befann sig i den dystra situationen att den ej kunde kämpa mot Spaniens förmyndarskap över dem därför att de själva i sin tur var förmyndare över slavar.

Självständighetskrigen började till slut just i de trakter av Kuba där slaveriet var minst rotat i samhälls- och näringslivet, men slaveriet fortsatte att kraftigt bromsa kampen i de regioner där det var det helt dominerande produktionssättet. När vi drar oss till minnes att till för bara en rad årtionden sedan var vårt land på denna kontinent skådeplatsen för denna avskyvärda form av människans utsugning av människan, känner vi det som en plikt att hylla dessa självuppoffrande slavar som år 1843 gjorde uppror vid ett flertal sockerbruk i Matanzas-provinsen, som kämpade och dog i hundratal i striderna, i stupstocken eller genom att begå självmord för

att krossa de omänskliga bojor som under ett helt liv fjättrade deras kroppar vid arbetet.

Inte mycket skrevs efteråt i utsugarnas officiella historia om denna kamps utomordentliga politiska och mänskliga värde och inget monument restes till minne av dessa anonyma gladiatorer, den utsugna klassens verkliga hjältar, som blev banbrytare för den revolution som skulle genomföras av vår tids slavar, arbetarna.

En del av oss hade redan före den 10 mars 1952 innerst inne kommit till den slutsatsen att lösningen på Kubas problem måste bli revolutionär, att när tiden var mogen måste makten övertas med massornas och vapnens hjälp och att målet måste vara socialismen.

Men hur skulle vi föra in massorna på den vägen? De var ju till största delen inte medvetna om den utsugning de levde under, de trodde att den grundläggande orsaken till de sociala missförhållandena låg i den korrumperade administrationen; de var utsatta för en oupphörlig antikommunistisk offensiv och var därför misstrodda och fulla av fördomar och oförmögna att nå utanför de borgerliga demokratiska idéernas trånga horisont.

Enligt vår bedömning skulle trots allt den drivande kraften i revolutionen vara massorna. De var missnöjda med makthavarnas godtycke, övergrepp och korruption, och bittra av fattigdomen, arbetslösheten och rättslösheten, även om de ännu inte hade klart för sig vilken väg som ledde till de slutgiltiga och verkliga lösningarna.

Den revolutionära kampen i sig skulle skola dem politiskt.

Den hade bestämda och konkreta målsättningar, som i sig rymde deras centrala intressen och som skulle konfrontera dem direkt med deras utsugare. Inget annat än den klasskamp, som själva den revolutionära processen satt igång, skulle som ett korthus rasera de simpla fördomar och den fruktansvärda okunnighet som förtryckarna tvingat på folket.

Statskuppen den 10 mars som stegrat folkets missnöje och vanmakt och framför allt de borgerliga partiernas och deras mest aktade ledares tvehågsenhet, vilken tvingade vår rörelse att ta ansvaret för kampen, skapade gynnsamma förutsättningar för att föra fram dessa idéer. De låg till grund för den politiska strategin för kampen som inleddes den 26 juli.

Så snart vi tagit makten i Santiago de Cuba, skulle de första revolutionära lagarna kungöras och föras ut på alla sätt. Folket skulle uppmanas att kämpa mot Batista och att konkret genomföra dessa målsättningar. Alla arbetare i landet skulle kallas till revolutionär generalstrejk utanför de korrumperade fackföreningarna med sina bossar som var regimens hantlangare. Krigstaktiken skulle anpassas till händelseutvecklingen. Om staden inte kunde hållas med tusen vapen som vi skulle ta från fienden i Santiago de Cuba, skulle vi börja gerillakampen i Sierra Maestra.

Det svåraste med Moncada var inte att anfälla och inta kasernen, utan den jättelika ansträngningen för att organisera, preparera, skaffa resurser och mobilisera, allt detta genom underjordisk verksamhet och praktiskt taget utan någonting att starta med. Rena tillfälligheter gjorde att aktionen misslyckades. I kriget lärde vi oss sedan att inta kaserner och städer. Men om vi hade satt oss före att genomföra samma aktion med samma resurser och styrkor en gång till, med de erfarenheter vi skaffade oss under kampen, skulle vi inte ha gjort några väsentliga förändringar i anfallsplanen. Utan dessa olyckliga tillfälligheter, skulle vi ha intagit kasernen. Med större praktisk erfarenhet hade vi kunnat ta kasernen alla tillfälligheter till trots.

Det mest beundransvärda hos de män som deltog i anfallet var, att när de för första gången befann sig i strid, kastade de sig med en fruktansvärd kraft mot de mål de hade framför sig, eftersom de trodde att de redan befann sig innanför militärfästningen, vars exakta utformning de inte kände till. Men olyckligtvis hade kampen kommit igång utanför fästningen. De kastade sig ur fordonen med sådan iver och kraft att ingen militärstyrka som inte var förvarnad skulle kunnat slå tillbaka dem.

Men den politiska, militära och revolutionära strategi som skapades med utgångspunkt från Moncada, var väsentligen densamma som vi tillämpade tre år senare, när vi landsteg med Granma och denna strategi förde oss till seger.

Tack vare att vi anpassade stridsmetoden till terrängens förutsättningar, till våra egna resurser och till fiendens tekniska och numerära överlägsenhet, besegrade vi dem efter 25 månaders krig, trots den hårda motgången vid Alegría del Pío i början, som skar ned vår styrka till sju beväpnade män. Med dessa tog vi på nytt upp kampen och denna otroligt lilla styrka som vi var tvungna att fortsätta kampen med, visar hur riktiga våra revolutionära idéer från 26 juli var.

Fem och ett halvt år senare, den första januari 1959, då Santiago de Cuba och den fem tusen man starka garnisonen var omringade av våra styrkor, sände vi från Palma Soriano ut uppropet om revolutionär generalstrejk bland arbetarna. Hela landet stod fullkomligt stilla, trots att regeringen kontrollerade arbetarrörelsens officiella apparat. På eftermiddagen ockuperade rebellernas förtrupp Moncada-kasernen utan att avlossa ett enda skott. Fienden var besegrad. På 48 timmar tog våra trupper herraväldet över landets militäranläggningar, folket övertog vapnen, och militärkuppen i huvudstaden som USA låg bakom och som de hade tänkt rycka från oss segern med, misslyckades. Ur de hjältemodiga männens lik som mördats vid Moncada såg de skräckslagna mördarna deras segrande idéers spöke resa sig. Det var samma upprop till generalstrejk som vi tänkt sända ut den 26 juli 1953, efter att ha intagit Santiago de Cuba. Visserligen hade vi den här gången tagit den revolutionära makten, när vi tog itu med att tillämpa Moncada-programmet, men tanken att själva kampen hos massorna skulle forma den högre medvetenhet som skulle föra oss till en socialistisk revolution, har med vårt lands förutsättningar visat sig absolut riktig.

Till följd av de revolutionära lagarna konfronterades utsugare och utsugna på alla områden. Storgodsägare, kapitalister, markägare, bankirer, storhandlare, borgare och oligarker av alla slag och deras oändliga följe av hantlangare reagerade omedelbart mot den revolutionära makten i maskopi med imperialismen, som ensam härskade över stora landområden, gruvor, sockerbruk, banker, offentliga serviceföretag, fabriker — herre och härskare över Kubas ekonomi och nu utan någon armé i sin tjänst. Då började sammansvärjningarna, sabotagen, de stora kampanjerna i pressen, hoten utifrån.

Men folket hade inte bara gynnats av de revolutionära lagarna. Folket hade framför allt och för första gången i vårt fosterlands historia kämpat för och återvunnit sitt fulla människovärde och blivit medvetet om sin makt och sin ofantliga energi.

För första gången började arbetaren, bonden, studenten, de fattigaste befolkningsskikten spela främsta rollen i samhällslivet. Den revolutionära makten var folkets makt, staten var folkets stat, soldaten var folkets soldat — för folket självt förvandlades till soldat — kanonen folkets kanon, geväret folkets gevär, tanken folkets tank, överheten folkets överhet, eftersom folket var överheten. Ingen mänsklig varelse skulle någonsin mera utsättas för förödmjukelser för sin hudfärgs skull; ingen kvinna skulle någonsin mer behöva prostituera sig för att förtjäna sitt levebröd; ingen medborgare skulle behöva tigga om allmosor; ingen åldring skulle lämnas utan tillsyn; ingen människa skulle gå utan arbete; ingen sjuk sakna vård, inget barn sakna skola; inget öga utan att kunna läsa, ingen hand utan att kunna skriva.

Vad revolutionen betydde från första stund för människans heder, vad den betydde ur moralisk synpunkt var minst lika viktigt som alla de materiella fördelarna.

Klassmedvetandet utvecklades som aldrig förr. Mycket snart blev arbetare, bönder, studenter och revolutionära intellektuella tvungna att gripa till vapnen för att försvara sina erövringar mot imperialistfienden och dess reaktionära medbrottslingar; mycket snart måste de gjuta sitt blod i kampen mot CIA och banditerna, mycket snart blev de alla tvungna att strida vid Playa Girón och Playa Largas stränder mot legoknektarnas invasion.

Men saken är den att de utsugna klasserna redan då hade öppnat sina ögon för verkligheten, de hade till slut funnit sin egen ideologi, som inte längre var borgarnas, jordägarnas och andra utsugares, utan proletariats revolutionära ideologi, marxism-leninismen. Och kapitalismen försvann på Kuba. Att spilla Moncada-männens och tusentals kubaners blod för att bibehålla kapitalismen hade helt enkelt varit brottsligt.

När vår arbetarklass så gick för att begrava sina döda den 16 april 1961 med uppsträckta gevär, i väntan på invasionen, utropades den socialistiska revolutionen och i dess namn stred arbetarklassen och offrade sitt blod, och ett helt folk var berett att dö. Ett avgörande steg framåt hade tagits i medvetenhet sedan den 26 juli 1953.

Ingen moralisk seger går att jämföra med denna på vår revolutions ärorika väg. Inte något folk i Amerika hade av imperialismen utsatts för en sådan intensiv reaktionär indoktrinering; inget lands nationella egenart och historiska värden hade imperialismen så försökt bryta ned; inget land hade vanställts så mycket under ett halvt århundrade. Och just detta folk var det som reste sig som en moralisk jätte mot sina historiska förtryckare och bara på några år sopade undan hela denna ideologiska varböld som McCarthyandan och antikommunismen lämnat efter sig.

Kubas folk, speciellt de fattiga skikten, har följt oss på denna långa väg; det är de som har drivit fram kampen och har spelat den främsta rollen i den långa revolutionära processen och har offrat sina bästa söner.

I kampen lärde arbetarklassen känna sina inre och yttre klassfiender och sina verkliga yttre och inre bundsförvanter. Efter sabotaget mot 'La Coubre' och embargot mot vapen från kapitalistländerna, när vi mest behövde dem, inför USA:s brottsliga ekonomiska blockad och isoleringen som de latinamerikanska regeringarna påbjöd på USA-imperialismens order, sträckte socialistblocket från Lenins stora fosterland ut sin vänskapliga och generösa hand. Därifrån kom vapen, olja, vete, maskiner och råmaterial; de blev marknader för våra bojkottade produkter; därifrån kom båtar som färdades 10 000 kilometer; därifrån kom den internationalistiska solidariteten och det broderliga stödet.

Det var inte mycket kvar av alla lögnar, allt avskyvärt hyckleri och USA:s förödmjukande envælde i vårt land, och inte heller var det mycket kvar av deras banker, gruvor, fabriker och ofantliga jordegendomar, deras monopol på offentliga serviceföretag, eftersom de alla som svar på aggressionen och blockaden undan för undan nationaliserades.

I Moncada-programmet som vi klart och tydligt la fram inför domstolen som dömde oss, låg fröet till revolutionens hela senare utveckling. Om man läser det noggrant, framgår det tydligt att vi helt och hållet tog avstånd från den kapitalistiska ekonomiska och sociala utvecklingstanken. Som vi har sagt förut innehöll detta program så många revolutionära och ekonomiska målsättningar som det var möjligt att ställa upp vid den tiden med hänsyn till massornas politiska nivå och de inhemska och internationella styrkeförhållandena. Men den konsekventa tillämpningen av programmet skulle leda oss in på de vägar vi i dag följer. Vi förlitade oss helt på historiens lagar och ett befriat folks gränslösa energi.

Inget ekonomiskt och socialt program på vår kontinent har någonsin genomförts på samma sätt som Moncadaprogrammet. Under tidens och själva kampens gång har alla förväntningar från den tiden vida överträffats och sedan lång tid tillbaka rycker vi fram på den socialistiska revolutionens ärorika väg.

Martí, Marx, Engels och Lenin ledde vårt politiska tänkande. Céspedes, Agramonte, Maceo, Gómez och andra patrioter från 1868 och 1895 inspirerade vår militära aktion. Kubas folk, speciellt de fattiga skikten, har följt oss på denna långa väg; det är de som har drivit fram kampen; de har spelat den främsta rollen i den långa revolutionära processen och har offrat sina bästa söner vid Moncada, i Granma, i Sierra Maestra, på slättlandet, vid

Presidentpalatset, vid Goicuria, vid Corynthia, i Cienfuegos, i alla slag och strider mot tyrannregimen, i tortyrkamrarna och i bödlarnas händer, i Escambray, vid Playa Girón, i kampen mot CIA och deras agenter, i skolsalarna — som Benítez, i alfabetiseringskampanjen — som Ascunce, på arbetsplatserna, i samhällsproduktionen eller i andra länder dit den internationalistiska plikten kallat dem, har de givit sina liv. Miljoner fattiga kubaner har hängivet arbetat i produktionen, i försvaret, i hälsovården, i utbildningen, i offentlig service, i förvaltningen och i det mödosamma och ansvarsfyllda politiska arbetet och i massorganisationerna. Det är de som burit vårt land på sina skuldror i den kamp som har fört oss fram till detta gripande högtidlighållande av det 20:e årsminnet av Moncada-anfallet.

Moncada lärde oss att vända motgångarna i segrar. Det var inte den enda bittra motgången, men ingenting kunde längre hejda vårt folks segerrika kamp. Idéernas skyttegravar blev starkare än stenarnas. Moncada visade oss värdet hos en lära och styrkan hos idéerna och blev en ständig lektion i uthållighet och envishet i kampen för rättvisa mål. Våra hjältar har inte stupat förgäves. De har visat oss att det är vår plikt att fortsätta kampen, de har gett oss en okuvlig vilja, de har varit med oss i fångelserna och i landsflykten, de har kämpat tillsammans med oss under hela kriget. Vi ser hur de föds på nytt i de nya generationerna som växer upp i revolutionens broderliga och mänskliga hägn; hos våra arbetande studenter som hämtade sin pokal här, i varje förtrupsarbetare, i de ungdomar som med stolthet representerar Kuba i Världsungdomsfestivalen, bland 'Camilitos', som skolas för att bli soldater som dem bland kadetterna som svor trohetseder den 22 juli.

Det är tjugo år sedan och många av dem var inte ens tjugo år gamla! Men hos alla dem som inte var födda ännu finns de: hos barnen som studerar vid de skolor som revolutionen har skapat, i varje barns liv, som våra revolutionära läkare skyddar, i varje seger, i varje glädjeämne, i varje leende, i varje hjärta i vårt land.

Över det blod som så generöst började gjutas den 26 juli reser sig Kuba för att visa en väg på denna kontinent och göra slut på det 'brutala och råa Nordamerikas' herravälde över våra amerikanska folk, och det blev en historisk vändpunkt för dess oavbrutna och förmätta härjning på vår kontinent, våra tillgångar och vår självbestämmanderätt, som varat i 150 år.

Vid samma tidpunkt som den kubanska revolutionen segrade, fanns det inget område, ingen kontinent i världen som var så fullständigt beroende av en främmande makts politik och påbud som Latinamerika.

USA hade stympat Mexikos territorium, intervenerat på Kuba, ockuperat Guantánamo, tillvällt sig Puerto Rico, underkuvat Panama, upplöst Centralamerikanska Unionen och intervenerat med vapen i de söndrade republikerna, skickat sina marinsoldater till Veracruz, Haiti, Santo Domingo, USA hade lagt beslag på kopparn, oljan, tennet, nicklet och järnet på kontinenten, tagit herraväldet över banker, sjötransporter, handel, offentliga serviceföretag och basindustrier i alla våra länder, hade krävt och utverkat orättvisa handelsavtal; till sist hade USA bakom OAS' fasad skapat en verklig kolonialförvaltning i vars hägn de genomdrivit militärpakten i Rio de Janeiro, Interamerikanska Försvarsjuntan, de gemensamma militärmanövrerna med vilka de försöker påverka, indoktrinera och dominera de väpnade styrkorna; USA har styrt regeringar, underblåst kupper, beväpnat blodiga tyrannregimer och tvingat på hela västra halvklotet sin enväldiga lag, dragit med oss i det kalla kriget och i sitt reaktionära korståg mot socialismen och folkens befrielseörelser.

Ett vältaligt bevis på militärinterventionernas ödesdiga inflytande är de tyrannvälden som marinsoldaterna lämnade efter sig i Haiti, Santo Domingo, Nicaragua, Guatemala och andra centralamerikanska länder. Den korruption, efterblivenhet och utarmning USA tvingade på dessa länder har lett till att i dag USA just där har sina trognaste springpojkar i Latinamerika. Tillsammans med regeringarna i Brasilien, Bolivia, Paraguay och Uruguay, utgör de den kontrarevolutionära spjutspets som imperialismen försöker isolera broderfolken i Chile, Peru,

Argentina och Panama med, vars politiska processer går stick i stäv med imperiets enväldiga makt.

Bakom statskuppen i Uruguay, och som ett led i strategin för hela kontinenten, står utan någon som helst tvekan USA och Brasilien.

På samma sätt som i Europa, Afrika och Asien, liar USA de mest korrumpade, impopulära och vanryktade regeringarna mot de progressiva och revolutionära staterna.

Imperialismens politik är densamma i hela världen gentemot de folk som kämpar för sin frigörelse. Det är därför som vi inte förstår den egendomliga tes som hävdar att det skulle finnas två imperialism, och som förfäktas av en del ledare som anser sig tillhöra tredje världen och gör anspråk på att likna Sovjetunionen med USA. Därigenom tjänar de den enda och verkliga imperialismen och de isolerar sina folk. Denna i sig reaktionära tes som uteslutande är en frukt av de borgerliga teoretikernas och imperialismens ideologi och intrigmakeri, syftar till att underblåsa splittring och misstro bland de revolutionära krafterna på det internationella planet och fjärma befrielseörelserna från socialistländerna.

Utan oktoberrevolutionen och det sovjetiska folkets odödliga verk, det folk som slog tillbaka imperialismens intervention och blockad och senare också krossade fascismens angrepp till priset av 20 miljoner döda, som har utvecklat sin teknik och sin ekonomi till priset av oändlig möda och uppoffring, utan att någonsin ha sugit ut en enda arbetare i något enda land på jorden, utan den skulle det ha varit absolut omöjligt att få slut på kolonialismen och befria tiotals folk på alla kontinenter. Inte för en sekund får vi glömma att de vapen som Kuba slog tillbaka legoknektarna med vid Playa Girón och som Kuba försvarat sig mot USA med, de som i arabernas händer står emot imperialismens aggression, de som de afrikanska patrioterna använder mot den portugisiska kolonialismen och de som vietnameserna använt i sin hjältemodiga, utomordentliga och segerrika kamp kommit från socialistländerna och framför allt från Sovjetunionen. Att skilja folken från sina naturliga bundsförvanter är att avvärpa dem, isolera dem och krossa dem. Det är strutspolitik. Man kan inte göra den nationella befrielsens sak en värre tjänst.

De latinamerikanska folkens väg är inte lätt. USA-imperialismen kommer envist att försvara sitt herravälde i den här delen av världen. Den ideologiska förvirringen är fortfarande stor. De stater som börjat uppträda självständigt gentemot USA och driva en politik som syftar till strukturförändringar, ökar till antalet, men har fortfarande stora svårigheter att övervinna. Men frigörelseprocessen kan ingen hejda i det långa loppet. Latinamerikas folk har ingen annan utväg än att befria sig från imperialismens herravälde, göra revolution och enas. Endast så kan vi skapa oss en plats bland de stora gemenskaperna i världen. Endast så kan vi bli starka nog att ta itu med de enorma ekonomiska, sociala, mänskliga och svältproblemen hos en befolkning som om 25 år kommer att uppgå till 600 miljoner. Endast så kan vi få del i den vetenskapligt-tekniska revolution som kommer att utforma framtidens tillvaro. Annars kommer våra naturtillgångar att tömmas till gagn för de kapitalistiska konsumtions-samhällena, vi kommer att bli morgondagens parias och stå utanför civilisationen.

En riktig regional organisations uppgift borde vara att kämpa för dessa målsättningar. Men hur mycket OAS Organisation of American States — än reformeras och om det så skulle byta namn, är det fortfarande samma OAS. Så länge USA sitter kvar i våra folks regionala organisation och styr sina marionetteras röster, utövar sitt mäktiga ekonomiska inflytande över de enskilda regeringarna, intrigerar, konspirerar och efter eget gottfinnande i varje enskilt fall gör det som bäst passar deras intressen, så kommer vi att ha kvar samma OAS.

En regional organisation rättfärdigar sin existens som representant för våra folk enbart genom att försvara deras intressen mot imperialismen och kämpa för enhet. För att den samlade latinamerikanska familjen ska kunna umgås med USA är det inte nödvändigt att ha imperiet mitt i familjen.

Med hänsyn till de rådande förutsättningarna, styrkeförhållandet mellan progressiva och reaktionära regeringar, i den latinamerikanska familjen är det visserligen omöjligt att ännu skapa denna egna regionala organisation, eftersom USA fortfarande kontrollerar ett stort antal regeringar, men det är lika omöjligt och meningslöst att söka ge nytt liv åt det gamla OAS. Vi måste låta organisationen dö en naturlig död.

Kuba kan vänta tålmodigt. Vår revolution är solidare än någonsin och kommer ännu att vara ung när OAS avsomnat och med OAS allt vad organisationen inneburit av förödmjukelse och skam för vårt folk. I graven kommer OAS att ta med sig alla de brott det begått mot Guatemalas folk, vars folkregeringar USA krossade med OAS' samtycke och med OAS som medbrottsling; USA-truppernas lömska invasion av Santo Domingo, som OAS så cyniskt godkände, välsignade och till och med stödde med militära enheter för att förhindra detta hjältemodiga folks befrielse under ledning av den odödlige ledaren Francisco Camaño, det skändliga legoknektanfallet vid Playa Girón, isoleringen av Kuba, den ekonomiska blockaden, piratanfallen, infiltrationen, vapnen som de släppte ned för att beväpna banditer, sabotagen och andra illgärningar som USA-imperialismen begått mot Kuba med OAS' stöd. Men vårt folk har kommit alla förutsägelser på skam och har stått emot och segrat i alla dessa prövningar med hjälp av sina klassbröders internationella solidaritet. De villkor som skapats i dag för det revolutionära arbetet är bättre än någonsin.

Tyrann- och förtryckarregimerna i utsugarnas tjänst plockar alltid fram sina argument om fred och ordning för att rättfärdiga våldet mot folket och undertrycka uppror. För dem är revolutioner alltid liktydigt med anarki och kaos. Den absoluta inre fred och föredömliga ordning som råder i vårt fosterland i dag, en frukt av medveten disciplin och ett totalt stöd för våra arbetares, bönders, studenters, yrkesarbetares, mäns och kvinnors, ungas och gamlas revolution, en fred och ordning som gör det möjligt för oss att helt ägna oss åt skapande arbete, har aldrig någonsin funnits på Kuba förr, eller i samma utsträckning i något annat latinamerikanskt samhälle.

Våra revolutionära väpnade styrkor, vårt folks stolthet, som med sina soldater, officerare, reservstyrkor, liksom soldaterna i inrikesministeriet, är folket i uniform, är ett föredöme vad gäller disciplin, ödmjukhet, självupppoffring och lojalitet mot revolutionen, partiet och fosterlandet.

När vi ser hur kapitalistländerna och nästan alla latinamerikanska länder skakas av kriser, slår det oss vilket enormt moraliskt framsteg det innebar för vårt land att det kapitalistiska produktionssystemet avskaffades och med det alla former av människans utsugning av människan, laster, korruption, orättvisa och tarvlig egoism, som utestänger människorna från all känsla av mänsklig solidaritet.

Den kubanska revolutionens klippfasta solidaritet härrör från själva dess socialistiska natur, som givit vårt folk en outtömlig källa av jämlikhet och rättvisa.

Marx' dröm om ett samhälle utan utsugare eller utsugna, som han uppfattade som en naturlig utveckling av de högt utvecklade kapitalistregimerna, är även för de underutvecklade och fattiga folken den enda vägen till ekonomiskt och socialt framåtskridande utan den kapitalistiska utvecklingens färor och lidanden.

För att ursäkta sina politiska svagheter har en del ledare i fattiga länder sagt att de inte vill socialisera fattigdomen. Men till och med den socialiserade fattigdomen är mycket rättvisare än att bibehålla massornas elände och låta en privilegierad minoritet dra fördel av landets tillgångar. Att kapitalisera fattigdomen är värre än att socialisera den.

Vår revolution har mött och måste fortfarande möta alla ofrånkomliga svårigheter i arbetet på att genomföra sitt åtagande på ett fattigt och underutvecklat lands villkor. Våra knappa tillgångar räcker med knapp nöd till för att täcka ett minimum av de oändliga behoven hos en

befolkning som dessutom växer snabbt. Oriente-provinsen, som 1953 hade en och en halv miljon innevånare, har nu tre miljoner etthundatusen.

För att lägga hinder i vår väg har imperialismen, som själv är huvudansvarig för vår djupa fattigdom, både tvingat oss till enorma utgifter för landets försvar och använt allt sitt inflytande i världen för att tvinga på oss en hård ekonomisk blockad och dessutom tagit ifrån oss många av de få tekniker som fanns på Kuba i borgarklassens tjänst.

Hela uppgiften komplicerades av att vår ekonomi var beroende av en enda jordbruksprodukt, med ytterligt låg produktivitet per arbetare, som säkrades tack vare en hel armé av arbetslösa och som var beroende av vädrets ojämna växlingar och de mest otroliga prissvängningar. Den totala avsaknaden av energikällor, verkstadsindustri och kemisk industri, var tvivelsutan mycket svåra hinder på vår väg. Kanske var det därför som imperialisterna var så helt säkra på att revolutionen inte skulle överleva deras aggressioner.

Under revolutionens första år var vi tvungna att satsa vår mesta energi på att överleva. Men vi har inte bara överlevt utan med våra sovjetiska bröders generösa samverkan har vi också gjort avsevärda framsteg i en mångfald avseenden.

I vårt land finns ingen arbetslöshet längre och vår hälso-, utbildnings- och trygghetsstandard överträffar alla andra latinamerikanska länders. Vårt folk firar detta 20-årsminne med intensivt arbete och framsteg på alla områden. Alla förutsättningar har skapats för att vår ekonomi ska göra ständiga framsteg år från år.

Vi är ett fattigt land utan stora lättexploaterade naturtillgångar. Vi måste arbeta hårt för att förtjäna vårt levebröd i en värld där en stor del av folken lever i största nöd, vars totala befolkning i dag är 3 500 miljoner, men om 25 år kommer att uppgå till 7 000 miljoner, medan de utvecklade kapitalistländernas lyx och slöseri tömmer naturresurser som inte kan ersättas, t ex oljan, som hotar att stiga enormt i pris, och därför kan vårt folks materiella målsättningar inte vara så ambitiösa.

Vår uppgift under de närmaste åren kommer att bli att nå upp till ett maximum av effektivitet i hushållningen med våra ekonomiska och mänskliga resurser, ytterst noggrant föra bok över alla utgifter och kostnader, och rakryggat kunna rätta till de fel vi begått på grund av idealism i det ekonomiska arbetet.

Vår stora dröm är att gå framåt mot det kommunistiska samhället, där varje människa har en högre medvetenhet och solidaritetskänsla, och kan bidra efter sin förmåga och ta emot efter sina behov. Men medvetandenivån och de materiella förutsättningarna för att fördela samhällsproduktionen i enlighet med denna vackra tanke, kan endast vara frukten av de nya generationernas kommunistiska skolning och produktivkrafternas utveckling.

Marx har sagt att rätten aldrig kan vara högre utvecklad än den ekonomiska strukturen och den därur resulterande kulturella utvecklingen och att 'i det kommunistiska samhällets högsta fas, när individernas förslavande beroende av arbetsfördelningen och därmed klyftan mellan intellektuellt och manuellt arbete försvunnit, när arbetet inte bara är ett sätt att förtjäna sitt levebröd utan ett grundläggande vitalt behov, när produktivkrafterna också vuxit i takt med individernas utveckling i alla avseenden — det råder ett stort överflöd av kollektiva rikedomar — först då kan man helt och hållet komma utanför den borgerliga rättens trånga horisont, och samhället kan skriva på sina fanor: av var och en efter förmåga och åt var och en efter behov!'

Vi befinner oss i den socialistiska fasen av revolutionen där fördelningen av samhällsproduktionen på grund av de materiella förutsättningarna och kultur- och medvetandenivån i ett samhälle som just vuxit fram ur det kapitalistiska samhället måste vara den som Marx anger i sin 'Kritik av Gotha-programmet': 'av var och en efter hans förmåga och åt var och en efter hans arbete!'

Verkligheten är den att många av våra arbetare är verkliga kommunistiska föredömen med sin livshållning, sin höga medvetenhet och sin utomordentliga mänskliga solidaritet. De är förtruppen för det som en dag hela samhället bör bli. Men att tänka och handla som om alla samhällsmedlemmarna redan i dag uppträdde på det viset vore ett utslag av idealism vars resultat skulle bli att de bästa skulle dra det tyngsta lasset i samhällsarbete utan att det fick någon moralisk återverkan på medvetandet hos dem som släpar efter, och det skulle få samma motsatta verkan på ekonomin. Tillsammans med de moraliska incitamenten måste också materiella incitament användas: utan att missbruka vare sig det ena eller det andra, för i det första fallet skulle vi hamna i idealism och med det andra skulle vi utveckla individuell egoism. Vi måste förfara på ett sådant sätt att de ekonomiska incitamenten inte blir människans enda motivation

OTR och inte heller så att de moraliska incitamenten blir en förevändning för att vissa skall leva av andras arbete.

Den svåraste uppgiften i utvecklingsprocessen på vägen mot kommunismen är kanske att vetenskapligt och dialektiskt kunna förena de formler som nuet kräver av oss med vårt yttersta mål.

Utbildningen är samhällets främsta redskap när det gäller att utveckla de allsidiga människor som ska leva under kommunismen.

Under de närmaste tio åren ska vi arbeta för att den årliga tillväxttakten i ekonomin ska bli minst sex procent, vi ska fortsätta att undan för undan förbättra vår hälsovård, göra utbildningssystemet så bra som någonsin är möjligt, med hundratusentals ungdomar i de utomordentliga skolorna för studier och arbete som vi nu massivt håller på att bygga, gradvis öka tillgången på livsmedel, kläder och skor för folket, öka bostadsbyggandet till en takt som täcker landets grundläggande behov och öka transporter och annan service åt folket. Dessa målsättningar för den ekonomiska och sociala utvecklingen, som förvisso inte har satts upp av ett folk som motiveras av något konsumtionstänkande, går mycket väl att genomföra.

Sedan vi anföll Moncada-kasernen år 1953 har vi uppfyllt och till och med överträffat de mål vi då satte upp, även om uppgifterna var svårare än vad vi kunde föreställa oss på den tiden.

Den dagen var vi en handfull män, men i dag är vi ett helt folk som erövrar framtiden.

Då kämpade våra nästan vapenlösa bröder mot den makt som tyranniserade oss, men i dag har vi en fantastisk armé som föddes ur dessa kämpars ihärdiga arbete, en armé som är utrustad med de modernaste stridsmedel och där alla landsmän som kan hålla i ett vapen är soldater.

Förr var vår politiska apparat en liten grupp kadrer och de män som kämpade några hundratal, men i dag har vi ett parti med över 100 000 medlemmar och tusentals offervilliga och beslutsamma kadrer. Detta parti föddes ur en union mellan alla revolutionärer, en union som växte fram ur oegennyttan och försakelse, som en symbol för att ett nytt historiskt skede började inträda i vårt land. På detta beundransvärda sätt slog vi in på den nya vägen, utan pampar, utan egoism, utan fraktioner, i ett land där historien igenom söndring och personkonflikter varit orsaken till de stora politiska nederlagen. Vårt parti leder revolutionen på samma sätt som det Kubanska Revolutionära Partiet under självständighetskampen. Att arbeta i partiet innebär inga privilegier utan uppoffringar och totalt engagemang i revolutionens sak. Det är därför som arbetarklassens och folkets bästa söner blir medlemmar, och vi sätter alltid kvaliteten före kvantiteten. Partiet har sina rötter i vår historias finaste traditioner, dess ideologi är arbetarklassens: marxismen-leninismen.

Hos partiet vilar den politiska makten och partiet är nuets och framtidens garanti för revolutionens renhet, konsolidering, kontinuitet och framåtskridande. Om de enskilda människorna spelade en avgörande roll i ovisshetens tider omkring den 26 juli och under revolutionens första år, så är det i dag partiet som spelar denna roll. Människorna dör, men

partiet är odödligt.

Att konsolidera partiet, höja dess anseende, dess disciplin, förbättra dess arbetsmetoder, dess demokratiska karaktär och höja den kulturella och politiska nivån bland kadrer och medlemmar är alla revolutionärers ofrånkomliga plikt.

Tillsammans med partiet utgör dess ungdomsorganisation, Ungkommunisterna, och massorganisationerna: fackföreningarna, Kommittéerna för Revolutionens Försvar, Kvinnoförbundet, Småbrukarnas Riksförbund, Studentförbundet, Mellanstadieelevernas Förbund, Pionjärförbundet, den gigantiska politiska och sociala kraft som för vidare den kamp vi inledde den 26 juli.

I denna stund vänder jag mig särskilt till ungdomen. På ungdomen har revolutionen satsat allra mest och satt sitt största hopp till. För de nya generationerna arbetar vi med verklig kärlek, det är framför allt för deras skull revolutionen arbetar; för dem som inte var födda ännu den 26 juli göt ungdomarna som stupade vid Moncada sitt blod, för dem byggs hundratals utmärkta skolor, för dem utvecklas en ekonomi som inte kommer att vidkännas dagens begränsningar; med dem kommer de tusentals tekniker som i dag utbildas att arbeta; de kommer att ha en bildningsnivå som vi i dag knappt kan föreställa oss. Vår generation som inledde kampen, när vi inte ens kunde uttrycka våra drömmar utan att riskera att missförstås, när ordet socialism inte kunde uttalas utan att väcka fruktan och fördomar, vår generation för vidare till er sina finaste ideal, fast övertygade om att ni ska kunna ta dem till er, utveckla dem och föra dem vidare till dem som kommer efter er, till den dag det kubanska samhället på sin fana kan skriva kommunismens broderliga och mänskliga samhällsform.

Rubén Martínez Villena skrev en dag en glödande patriotisk dikt:

Det måste till en laddning för att slöddret förgöra, för att revolutionernas verk kunna slutföra, för att den bittra skymfen mot våra döda hämna, för att kolonialismens stelnade skal skall rämna, för att ej förödmjuka, till ingen nytta öda, all död, all svält, all smärta, allt lidande, all möda, för att vår Republik skall räddas och bestå, och José Martí's drömmar i uppfyllelse gå, för att ej våra barn skall på knä behöva tigga om landet våra fäder med raka ryggar vann.

Till dig Rubén hälsar vi i dag. Den 26 juli var den laddning som du krävde!

Fosterlandet eller döden! Vi skall segra!